

Enskild motion

Motion till riksdagen 2015/16:1626

av Olle Felten m.fl. (SD)

Solidarisk finansiering av flyktingmottagning i EU

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör kräva ersättning från EU för de senaste fem årens oproportionerligt stora åtaganden för migrationsvågen till Europa som Sverige tvingats till genom att EU underlåtit att agera efter sin egen lagstiftning och ingångna avtal och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Sverige har under en lång tid varit ett av de länder i EU som tagit emot i särklass flest invandrare med flyktingskäl i Europa. Sverige har ca 2% av EU's befolkning och har de senaste åren tagit emot mellan 15 och 20% av de flyktingar som kommit till Europa. Det är inte en hållbar situation ur ett Europeiskt, ekonomiskt eller humant perspektiv.

Vittnesmålen om hur flyktingmottagningen har havererat i Sverige står att läsa i snart sagt varje nyhetstidning, vi ser reportage i nästan varje nyhetsprogram och ämnet har seglat upp som den fråga som det svenska folket anser är den viktigaste politiska frågan. Den svenska välfärden, reinvesteringar i infrastruktur och mycket annat har fått stå tillbaka för att Sverige skall kunna hantera den enorma tillströmningen av migranter, som ej tvingats söka asyl i första EU-land, som skall ske enligt Dublinförordningen.

Detta skapar en okontrollerad folkvandring genom Europa av tidigare flyktingar från framför allt Syrien och Irak. En stor andel av dessa människor har siktet inställt på att komma till Sverige. Folkvandringen sker utan att de övriga EU-länderna, i första hand de vid EU's yttre gräns men även övriga länder som passeras, tar sitt ansvar och ser till att

flyktingarna/migranterna blir registrerade och id-kontrollerade. Hela ansvaret lämnas över till det land som personerna på flykt själva väljer att stanna i. Detta är inte acceptabelt, eftersom det skapar en skev fördelning av det ekonomiska och mänskliga ansvaret för en flyktingkatastrof som borde hanterats av FN i anslutning till den krishärd där flyktingsituationen uppstår i samverkan med de länder som gränsar till flyktingarnas ursprungsländer.

I krissituationer brukar man agera efter devisen ”uraktlåtenhet att handla ligger de ansvariga mer till last än ett felaktigt agerande”. EU har valt att avstå från att hantera frågan under lång tid. Nu har man tagit beslut om att göra det som enligt Dublinförordningen och Schengenavtalet skulle ha gjorts för flera år sedan, nämligen att registrera och kontrollera de personer som flytt ur krishärdarna i mellanöstern och valt att sedan lämna den första anhalten och försöka emigrera till Europa. Beslut om att agera i rätt riktning togs av EU-toppmötet den 2015-09-23. Resultatet av denna åtgärd lär dock låta vänta på sig eftersom det finns hundratusentals oregistrerade flyktingar på vandring i Europa.

Under lång tid har denna undfallenhet från EU-styrets sida gentemot det egna regelverket och därmed de avtal som staterna i EU byggt sina relationer på, påverkat hur migrantströmmarna flutit genom Europa. Sverige har därvid, som ett öppet välfärdssamhälle fått ta en oproportionerligt stor del av ansvaret för att hantera och bekosta den situation som skapats av EU's handfallna agerande. Det är inte rimligt att en enskild stat skall tvingas ta ett så stort ansvar för en så enormt kostsam och besvärlig situation som migrantströmmarna i Europa utgjort de senaste decennierna, med ökad intensitet de senaste åren, i en union av stater som valt att skapa ett gemensamt regelverk för att hantera just sådana situationer.

Det är därför rimligt att EU ersätter Sverige för de delar av kostnaden för att ta emot och hantera den aktuella situationen som är oproportionerlig i förhållande till Sveriges andel av EU's befolkning, BNP och andra relevanta faktorer som påverkar ett lands förmåga att bistå i en sådan situation. En rimlig ansats bör vara att EU kompenserar Sverige för den oproportionerliga andelen av mottagandet som Sverige haft under de senaste fem åren. Regeringen bör därför snarast utreda hur stora dessa kostnader är och anhängiggöra Sveriges fordran till lämplig instans inom EU. De kostnader som bör medräknas är Migrationsverkets direkta och indirekta kostnader för asylprocess, boende, försörjning, transporter och till detta hörande administrativa kostnader. Därtill

bör läggas kostnader för de välfärdstjänster som utnyttjats av den aktuella gruppen, kommunernas kostnader för sociala tjänster samt transfereringar och bidragssystem i övrigt som tagits i bruk i Sverige för att hantera situationen. Det är en grannlaga uppgift att ta fram en sådan kalkyl, men det finns mycket goda skäl att anta att kostnaderna för migrationsprocesserna i Sverige är många gånger större än de som redovisas öppet i budgets och andra redovisningar. I detta bör regeringen agera resolut för att frågan skall få en snar lösning. En metod för att lösa frågan om ersättning enligt ovan som Sverige bör använda är att stämma EU i EU-domstolen för att inte ha sett till att reglerna om hantering av EU's yttre gräns i Dublinförordningen har fullföljts av berörda stater samt att Schengenavtalet inte har uppfyllts. En försiktig uppskattning av storleken på det belopp som kan komma att utkrävas genom detta förfarande är ca 50-100 miljarder SEK per år i 5 år. Metod med stämning är den metod som EU-kommissionen själv använder för att mana länder till efterrättelse av antagna EU-lagar och avtal, nu senast för att ett stort antal EU-länder påstås inte ha implementerat den överenskomna gemensamma asyltagstiftningen.

<http://www.europaportalen.se/2015/09/eu-kommissionen-granskar-landers-asylpolitik> .

Olle Felten (SD)

David Lång (SD)

Anna Hagwall (SD)